

Eestlane sai taset tunda

Läinud nädalalõpul mängiti Linnahallis Leonard Bernsteini maailmakuulsat muusikali "West Side Story". Eesti Muusikaakadeemia noored lauljad näitasid klassi, mida võib (pisukese avansina) võrrelda maailmatasemega.

Mis see siis on, et peaaegu kõik, mida ühe järjekordse muusikalavastuse kohta seekord öelda võiks, kõlab suurejooneliselt? - Tuhandete kaupa vooris inimesi Linnahalli uut muusikalavastust vaatama. - Kivikolossi hiigelsuur saal oli kolmel öhtul äärest ääreni publikut täis. - Noored Muusikaakadeemia lauljad näitasid igati kõrget klassi. Esimest (?) korda võisime meie kodusel laval näha lauljaid, kes tegid korraga kõike väga hästi: laulsid, mängisid, liikusid ja tantsisid kui... "noored jumalad". - *Good Symphony Orchestra* Tarmo Leinatamme käe all kõlas nõtkelt ja säravalt. - Mait Agu tantsus süstisid lavastusse liikumisest pulbitsevat energiat. - Jne, jne. Võib nüüd siis tõesti väita, et lõpuks on sündinud meiegi laval muusikal, mille tase küünib maailma eeskujudeni?

Kõige rohkem teebki rõõmu asjaolu, et ükskord ometi oli latt asetatud tasemele, mis maailma muusikateatris juba aastakümneid valitsev. Ja ei kiputudki lati alt läbi hiilima. "Estonia" noorim lavastaja Neeme Kuningas äratas juba oma varasemate Linnahalli-projektidega huvi. Ent kui "Suudle mind, Kate!" ja "Jesus Christ Superstar" võisid nii mõnegi vaataja kahtlema jätta ("Üle oma varju ikka ei hüp-

pa!"), siis seekord on Kuningas oma noore meeskonnaga kümnesse tabanud. Ainult noored, professionaalsest teatrist "rikkumata" lauljad võisidki niimoodi, siiralt ja maksimumi piiril "West Side'i" noori kangelasi kehastada. Mängi-

da peaaegu et iseennast ja saavutada seejuures tase, mis mõjub otsekui väljakutseks heidetud kinnas "lubjastunud teatri" jalge ees.

Sama efekt üllatas ju ka Noorsooteatri lavastuses "Romeo ja Julia", kus peaosalisi kehastasid Lavakunstkateedri tudengid. Ent nüüdne tulemus oli veelgi rabama: kohati on meie muusikateatri rezhiiilis-mänguline külg nii sügavalt mandunud, et noored lauljad lihtsalt pididki selle taustal särama.

Loomulikult ei piisa ainult nooruslikust sarmist ja rikkumatu-se võlust selleks, et särada. Et üks muusikal tõeliselt kõidaks ja enamasti oma primitiivse "stooriga" pisutki veenvalt mõjuks, ei piisa ainult lauljate vokaalsete võimete maksimaalsest rakendamisest. Mida ju noored muusikud vapralt tõestasid: muusikal vajab hästi liikuvatantsivat ja mängivat lauljat. Aeg näitab, kas neid vajab ka eesti muusikateater. Kui kiiresti noored

selle lihtsa, ent higi ja vaevaga omandatud töö unustavad? Ehk teisisõnu: kui kähku nn päristeatri rutiiniga kohanduvad? Seda ei söandaks neilt praegu küsida. Ärme seekord veel nori! Tahaks pigem loota, et usutakse end olevat alles poolal (ja õigel) teel, mis ei lõpe veel "West Side Story" ega studiumi lõpudiplomiga.

Kahe vaenutseva noortejõugu vastasseis, kus mäng muutub veriseks sõjaks, peaks hetkel küllaltki tänuväärne tõlgendmaterjal olema. Paralleele jätkub piisavalt - noorte kuritegevusest rahvusliku vaenuni välja. Lavastaja inspiratsioon selles suunas ka liigub. Ent muusikal, see kaasaegne muinasjutt, nõuab oma osa. Maria ja Tony ilusa ja sentimentaalse armastusloo magusat käsitlemist. Sellest ju ei pääse üle ega ümber. Reeglid niisugused! Ja küllap vaataja ootusedki. Üllatav, et Kuningas (vahest eneselegi märkamatu) siin äkki nii järeleandlikuks (või ettevaatamatuks?) osutus. Nii mõneski otsest armastuse motiiviga seotud stseenis riivas silma see lauljaid igavesti ohustav pidulik-staatiliste pooside stamp, mis kippus, õnneks küll otsekui läbi udu, meenutama surnud operilavastusi. Aga see on tõesti juba lavastaja libastumine. Küll mitte nii suur, et sellest lavastuse paljude vooruste juures erilist numbrit teha. Aga ka mitte nii väike, et see maha vaikida. Ja noorte kalle seekord tõesti ei nori!

ARMUNUD: Lembemotiiv võinuks lavastusele ohtlikuks saada. Foto Harri Rospu

MARGOT VISNAP